

РЕШЕНИЕ

№ 24164

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5133** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.24, ал.1, т.18 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на З. Д. Т., гражданин на В., [дата на раждане] срещу ЗАПОВЕД рег.№ 513з-4845 от 17.04.2025г. издадена от С. С. Началник на отдел „Миграция“- МВР, с която му е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване в Република България.

По изложените в жалбата съображения- се моли да се уважи същата. Твърди се, че за да се откаже право на продължително пребиваване, ответникът се е позовал на фиктивността на брака. В тази връзка се подчертава, че неправилно ответникът е базирал своя извод само на интервюта между съпрузите, доколкото чл.26, ал.5 от ЗЧРБ допуска освен интервюта и данни на трети лица. Сочи се, че неправилно и едностранчиво са интерпретирани отговорите на съпрузите без да се отчете и наличието на притеснение, конкретната автентична реакция и т.н. Например неправилно е възприето, че има противоречие относно мястото на запознаване и периода на връзката, който е различен от периода на запознанството. Като неточни се определят данните от съседа С.. Твърди се, че за това, че има действителни брачни отношения и ЕСПЧ е посочил в редица решения, че държавата трябва да действа съобразно принципа на пропорционалност, когато ограничава правото на пребиваване, което изисква да разгледат обективно релевантните факти. Прави се и позоваване на практиката на ВАС при преценка за фиктивността на брака да се направи цялостна и комплексна оценка на всички обстоятелства. С оглед изложеното се твърди, че лицето отговаря на изискванията на чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ за получаване на право на продължително пребиваване, поради което не следва да се постановява отказ за да може в действителност съпрузите да поддържат семейни отношения. С оглед изложеното се прави извода за

незаконосъобразност на отказа, поради което се моли да се отмени,

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.А., която не претендира разноски.

Ответната страна, чрез юрк.С. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представят се писмени бележки.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата от 12.05.25г. по отношение на акт връчен на 29.04.2025г., в срок, от адресат на акта, засегнат от последния неблагоприятно, поради което е допустима.

Производството пред ответника е започнало по заявление вх.№900337 от 01.04.2025г. на З. Данг за предоставяне право на продължително пребиваване в РБ на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, а именно когато притежава виза и е член на семейството на български гражданин. По първото обстоятелство ответникът е констатирал, че лицето има виза Д и е влязъл в РБ на 19.03.2025г., има валиден паспорт, представена е копия от лична карта на съпругата П. С., копия от удостоверение за сключен граждански брак, свидетелство за съдимост, декларация за осигуряване на адрес, декларация от съпругата и за осигуряване на жилище, извлечение от банкова сметка, застрахователна полица. Посочено е, че от служители на отдел „Миграция“ е извършена проверка на 09.04.2025г. на декларирания адрес –гр.С., [улица], при което на адреса не е установен никой. Проведен е разговор със съсед от ап.6, който е заявил, че жилището е собственост на виевнамски гражданин, който обаче не познава лично. Проведен е телефонен разговор със П. С., която е отговорила, че е на работа и е посочила, че жилището е на чичото на съпруга й. Същата е уведомена, че трябва да се явяват в отдел „Миграция“ за провеждане на интервю. Явили са се съпрузите на интервю и са попълнили въпросници на 14.04.2025г.. Касателно отразеното в тях е визирано, че С. не може да посочи номер на апартамента, нито имената на собственика. Дават се различни сведения кога са се запознали -тя казва, че преди пет години на купон, а той през 2022г. на рождения ден на братовчедка й. По време на интервюто не комуникират помежду си. Съпругата не знае датата и месеца на раждане на съпруга. Направена е и повторна проверка на адреса на 14.04.2025г. около 18,20ч., когато отново никой не е установен. Проведен е разговор със съсед от ап.23 С., който е заявил, че познава собственика, живеещ на адреса със съпругата си, но в момента е във В.. Заявил е, че не е виждал П. и съпруга й и в апартамента не живеят други лица. За гореизложените обстоятелства има становище на л.18 от 17.04.2025г. до ответника от ст.инспектор в отдела Ив.И., както и докладна записка на л.20, становище от 04.04.2025г. на л.21, към преписката са попълнените въпросници

Въз основа на изложеното е направен извода, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБ и получаването право на пребиваване, поради което на основание чр.26, ал.3 от ЗЧРБ е отказано правото на постоянно пребиваване, което се иска.

С определението за насрочване №18358 от 29.05.2025г. на л.52 на страните е указана доказателствената тежест вкл. на жалбоподателя за изложените в жалбата обстоятелства, а на ответника –за изложените в оспорения акт.

Представено е удостоверение на л.59 от отдел „Човешки ресурси“, видно от което С. С. е замества Началника на отдел „Миграция“, считано от 22.01.2025г. до отпадане на необходимостта. Представена е и заповед №513з-607 от 22.01.2025г. за заместване, издадена от директора на СДВР, с която е възложено на С. да замества титуляра, считано от 22.01.2025г.. Представена е и на л.44 заповед №513з-2396 от 24.03.2021г., с която директорът на СДВР упълномощава Началник отдел "Миграция" да издава заповеди във връзка с правото на пребиваване.

В съдебното производство е разпитана съпругата П. С.. Видно от показанията й -те са се

запознали на рождения ден на негова братовчедка, която е и нейна приятелка. Живеят на ул.А. К.. Съпругът ѝ е роден на 21.11.1994г. и собственик на жилището е неговият чичо С.. За интервюто в отдел Миграция сочи, че са се държали непочтително, подхилвали са се, както и предварително са им казали да не говорят помежду си. При посещенията на адреса сочи, че и двамата работят и познава съседа визуално и не знае защо така е отговорил.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

И. заповедта Началник отдел Миграция е компетентен във връзка видно от чл.23, ал.7 от ЗЧРБ - да постанови отказа видно от заповед №513з-2396 от 24.03.2021г., с която директорът на СДВР упълномощава Началник отдел "Миграция" да издава заповеди във връзка с правото на пребиваване. Заповедта е издадена от упълномощено лице при условията на заместване, за което са ангажирани доказателства, описани по горе. Следователно касае се за валиден индивидуален административен акт.

Относно процедурата - съдът отчита, че ответникът е събрал доказателства за отношенията между съпрузите- 2 посещения от адреса, сведение от съсед, интервю на съпрузите, но въпросът е по същество как са интерпретирани тези данни и дали са достатъчни.

Видно от основанието за отказ чл.26, ал.3 от ЗЧРБ -отказва се издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Съгласно ал.4 преценката за отказ на разрешението по ал. 3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат: т.1 обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не живеят заедно; т.2. липсата на принос към задълженията, произтичащи от брака; т.3. обстоятелството, че съпрузите не са се познавали преди сключването на брака; т. 4 даането на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация; т.5 обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не говорят на език, разбираем и от двамата и т.н.; Горепосочените обстоятелства може да се установяват с интервюта на съпрузите, сведения от трети лица, проверки, разследвания, документи и т.н.

В съдебното производство към същите са приобщени показанията на съпругата, които съдът кредитира. Същите са подробни и искрени. Следва да се анализират отново представените такива пред ответника, за да се отговори на въпроса – дали в действителност бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на законодателството във връзка с пребиваването на чужденците. На първо място относно въпросниците - свидетелката потвърждава, че са попълнени от семейството. Съпругът дава подробни данни за съпругата, както е въпросника- имена на родители, кога е родена, къде е живееела, къде работи. Такива данни изнася и съпругата в своя въпросник освен дата и месец на раждане на съпруга. За противоречията – съдът не приема, че има такива относно мястото на запознаване. Съпругът сочи парти по повод РД на братовчедка му, а съпругата визира купон, което е идентично. В действителност има разлика във времето, но съпругът сочи година, а съпругата период. Следвало ответникът да насочи лицата да бъде уточнено познанството по един начин -или чрез година, или чрез период, тъй като различните показатели лесно могат да подвежат и объркат съпрузите. На второ място относно непълнота в адреса- и двамата визират

улица и номер, няма блок №, дори съпругата допълва, че е етаж 5-ти, което в действителност е така видно от удостоверението за адреса. Това, че нито един от тях не сочи номера на апартамента би могло да е проблем, ако биха били запитани и не отговарят или кажат, че не знаят. Важно е номера на адреса, както и етаж. Във въпросника на съпругата няма отговор, че не знае чие е това жилище. В част от въпрос 6 се пита това, но е накрая и не е изискано да се допълни. Не може да се отчете като противоречие. По озадачаващо е, че не сочи дата и месец на раждане на съпруга, вкл. за годината има объркване, което свидетелката обяснява с притеснение. В действителност -може да има притеснение относно датата, или близко разминаване, но да не се знае месеца и годината да се сбърка – може да говори и за липса на съвместност. Въпреки, че съпругата споделя доста по сложни неща като имената на родителите на съпруга. Вече обаче в съдебно заседание - съпругата дава точни сведения за датата, месеца и годината на раждане на съпруга. Има и лек нюанс на разлика в това как прекарват времето си –съпругът споделя, че разхождат домашни любимци, а тя казва, че ходят на разходки и кино. Въпреки, че съпругата работи във ветеринарна клиника и може да разхожда животни от същата. Не е изяснен този отговор от въпросника. За да базира изводите си за отказ -ответникът е следвало да изисква по-подробни отговори, а не да интерпретира същите.

В първата докладна на л.26 за посещение на 09.04.2025г. не е посочен час на посещение, което е желателно, тъй като и двамата съпрузи работят. При разговора от деня, С. е заявила, че жилището е на чичо на съпруга й т.е. тя знае за посоченото обстоятелство. Няма причина да го пропусне на интервюто, освен ако не се е притеснила, за което съдът й дава вяра. Това е факт, който не е в отделен въпрос, а накрая на въпрос 6, както вече се посочи. Не може лицето на 09.04.2025г. да знае, че жилището е на чичото, а след 3 дни на 11.04.2025г. да не знае по време на интервюто. Съседът от ап.6 Д. не е дал съществена информация, но е казал, че жилището е на виевнамски гражданин. Не е посочил, че никой сега не живее.

При повторната проверка на адреса от 14.04.2025г. видно от докладната вече е посочен час 18,20ч.. Преразказани са сведенията от съседа от ап.23 –С., който сочи, че познава собственика, но същият отрича да живее друг освен собственика в жилището. Не е ясно ап.23 и ап.20 на един етаж ли се намират. Откъде знае съседът С., че никой друг от страна на собственика не живее. Съседно ли е жилището му -има ли преки ежедневни наблюдения през отделни части от денонощието или знае от собственика, че само той там живее, от него ли е сведението. Как е отрекъл, че не познава С.- снимка ли й е предоставена или е описана. Липсват такива данни от третото лице в отделно изявление, за да може съдът да прецени достоверността им, а не да бъдат преразказани от полица. Отделно на ответника е указана доказателствената тежест с определение №18358 от 29.05.2025г. на л.52 за установяване на твърдяните факти, от която доказателствена тежест оспорващата страна -се е възползвала с разпита на съпругата С., докато ответникът не е поискал разпит или на полица, или на съседа. С оглед изложеното съдът намира, че в производството релевантите факти и обстоятелства не са изяснени достатъчно. От друга страна в съдебното производство –съпругата споделя точната дата на раждане на съпруга и името на чичото. Обяснява как е преминало интервюто и защо е била притеснена. Съдът й дава вяра, още повече за истинността и реалността на брачната връзка може да говори автентично само лице, част от същата, а не съсед или някой друг.

Крайния извод, който може да се направи е, че в производството пред ответника въз основа на недостатъчно изяснените факти и неправилната интерпретация на установените обстоятелства –е направен вероятен извод за това, че бракът е сключен с цел заобикаляне на законодателството по пребиваване на чужденците, но в съдебното производство тази констатация основание за отказ по чл.26, ал.3 от ЗЧРБ не може да се направи. Видно от нормата единствената цел трябва да е за

сключване на брака, докато от разказано от съпрузите по време на интервюто и от споделеното в с.з. от съпругата –лицата имат намерение да правят общи неща и занапред- да пътуват, да бъдат отново заедно и т.н, поради което вече единствената цел за сключване на брака не е заобикаляне на законодателството по пребиваване, ако се приеме, че изначално е била налична.

Следователно – заповедта е материално незаконосъобразна и жалбата е основателна и следва да се уважи като преписката се върне на ответника за уважаване на искането.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

По жалба на З. Д. Т., гражданин на В., [дата на раждане]

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна ЗАПОВЕД рег.№ 513з-4845 от 17.04.2025г. издадена от С. С. Началник на отдел „Миграция“, с която му е отказано предоставянето на право на продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА преписката на ответника съобразно мотивите.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщаването му пред ВАС чрез АССГ, преписи на страните.

Съдия: